

NOVĂȚEANUL

Publicație lunară independentă

ORAȘUL NOVACI ❖ ANUL IV, NUMĂRUL 41 ❖ Marți, 29 Noiembrie 2016 ❖ ISSN 2392 – 6961

ÎN PRAG DE MARE SĂRBĂTOARE

Istoria frământată a poporului român vine de departe, din străvechimea miilor de ani. Ea a fost scrisă pe câmpurile de luptă, stropită cu sângele străbunilor și bunilor noștri. Niciodată însă, ideea și speranța de unitate și independență nu i-a părăsit pe români. Conceptul tradiționalei osmoze populare permanente în jurul Arcului Carpat, sentimentul național nu au părăsit niciodată poporul român.

Viața poporului român își are rădăcinile adânc înfipte în pământul strămoșesc al Daciei de odinioară. Chiar dacă la începuturi am fost separați politicește, Istoria Românilor nu poate fi separată fiindcă în întreg teritoriul românesc se vorbea aceeași limbă, iconă vie a originii și aveam aceeași credință.

Istoria originii oricărui popor începe cu strămoșii din cele mai vechi

timperi și se continuă cu urmașii; în cazul nostru cu poporul român. Dumnezeu ne-a rânduit aici, în spațiul cuprins între Carpați, Dunăre și Marea Neagră, de o parte și de alta a Arcului Carpat, ce reprezintă în fapt inima neamului românesc. Ne-a dăruit o țară frumoasă și bogată, un popor despre care Herodot scria în Istoriile sale că daco-geții, strămoșii noștri, sunt „cei mai viteji și cei mai dreپți dintre tracii”. Vitejia și dreptatea au rămas până în zilele noastre marile virtuți ale neamului românesc; ele nu au fost îngropate în mormântul trecutului, iar noi avem datoria să facem cunoscute generației de astăzi și celor viitoare marile virtuți ale poporului nostru. Între ele, desăvârșirea unității naționale, faptă istorică a întregii națiuni române.

Aducerea sub steagul românesc a provinciilor românești înstrăinate: Basarabia, Transilvania și Bucovina, a constituit dezideratul major al politicii românești. Actul de la 1 Decembrie 1918 a fost precedat de Declarația de la Oradea, din 29 septembrie 1918, prin care forțele politice românești din Transilvania au luat hotărârea de autodeterminare și separare politică de Ungaria, dată la care s-a stabilit și organizarea Adunării Naționale de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918.

Adunarea Națională de la Alba Iulia, constituită din 1228 delegați și

sprrijinită de peste 100 000 de români veniți de pe întreg cuprinsul pământului transilvan și Banat, a adoptat Rezoluția prin care s-a consfințit Unirea Transilvaniei cu Patria-mamă, România, marcând în acest fel, finalul unui mare proces – desăvârșirea unității naționale a tuturor românilor, act recunoscut oficial de către Marile Puteri la Conferința de Pace de la Paris din 1919-1920, care a marcat și sfârșitul Primului Război Mondial.

Unirea din 1 Decembrie 1918 a însemnat realizarea celui mai înalt ideal politic-național al poporului român, a încununat strălucit luptele de veacuri ale poporului român. Iată cum a văzut scriitorul Al. Vlahuță împlinirea idealului de eliberare și unitate națională a românilor din Transilvania: „Acum catastrofa dramă s-a terminat ... a triumfat dreptatea ... Gândul mă duce spre cel mai înalt vârf al Carpaților noștri, îmi fac ochii roată și toate podoabele țării mele se dezvelesc într-o lumină de vis, toată mândra Doinei Țară din cătările Tisei până la –Marea cea Mare- iat-o acum întregă”.

Conștiința originii comune, conștiința unității de neam și limbă, conștiința unității teritoriale au triumfat la 1 Decembrie 1918. Să cinstim și preamărim această zi cum se cuvine fiindcă este una dintre cele mai mărețe zile din istoria atât de zbuciumată a poporului român.

Astăzi, avem datoria să cinstim memoria înaintașilor care s-au străduit pentru ca noi, să trăim acum într-o țară liberă, România, Țara românilor, urmași ai daco-geților, oriunde s-ar afla ei. Este momentul în care, cu toții, avem datoria să gândim și să simțim faptul că facem parte din marea familie a neamului românesc, din păcate, vitregiile vremii, ținându-i încă departe de Patria-mamă pe mulți români de-ai noștri.

Ziua de 1 Decembrie 1918 a fost declarată după Evenimentele din Decembrie 1989, Ziua Națională a României, consfințind odată în plus, importanța deosebită a actului istoric de la 1 Decembrie 1918, Unirea tuturor românilor într-un singur stat – România.

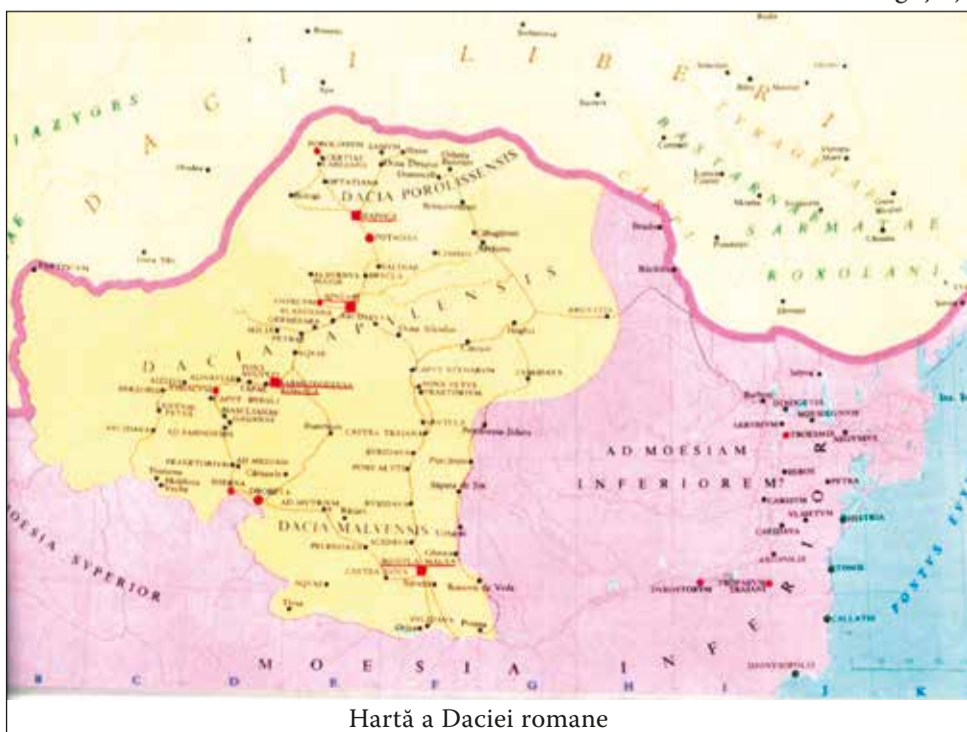
Constantin DĂRVĂREANU

CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE

Mihai Eminescu

.....
Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie.
Tânără mireasă, mamă cu amor!
Fiii tăi trăiască numai în frăție
Ca a nopții stele, ca a zilei zori,

Viața în vecie, gloriei, bucurie,
Arme cu tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ți-o doresc!

Hartă a Daciei romane

PUTEREA

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

Alegerile parlamentare bat la ușă. Aproape întreaga mass-media a intrat în focul bătațiilor politice. Televiziunile se întrec în a scoate la lumină documente adânc ferecate în sertarele unor autorități de stat. În presa scrisă se aruncă vorbe grele adversarilor, depășindu-se adesea cu mult frontierele bunului-simț. Astfel, asistăm la un spectacol mediatic amețitor pentru fiecare dintre noi.

În acest război politic își fac cu greu loc principiile fundamentale care ar trebui să călăuzească întotdeauna relațiile dintre oameni. Mai marii zilei se întrec în acuze reciproce: „Hoții strigă hoții!” sau „Să nu vorbim de funie în casa spânzuratului!”. Toate acestea se fac pentru a ajunge sau a rămâne la putere.

Puterea în societate trebuie să vină de la voința populară! Așa se poate rezuma rezultatul la care s-a ajuns după multe secole de jertfe. De altfel, în Declarația Universală a Drepturilor Omului, semnată și de România, dimpreună cu aproape toate celelalte state ale lumii, se spune răsplat în articolul 21 alineatul 3: „Voința poporului este fundamentul autorității puterilor publice”. La aceasta trebuie neapărat să adăugăm și precizarea că toți cetățenii alcătuiesc corpul social care își exprimă voința prin vot și că orice încercare de a bara calea exprimării voinței generale este o gravă abatere de la principiul democrației și al relațiilor corecte dintre oameni.

Desigur, democrația, ca orice alt concept politic sau social, are multiple accepții. Mai toate regimurile totalitare și-au zis democratice, iar cercetătorii domeniului vorbesc de un grav deficit de democrație, chiar în UE, după cum ne informează publicația LE MONDE diplomatique, din octombrie 2016. Analistii de la sus-numita publicație vorbesc chiar de extinderea fără precedent a artei de a ignora poporul și că multe guverne se ridică, prin faptele lor, contra democrației. Mai mult, ceea ce s-a obținut cu greu în guvernarea popoarelor în urma ideilor mărețe din secolul al XVIII-lea, numit și cel al Luminilor, este pe cale să se năruie, sunt de părere analistii de la LE MONDE diplomatique. Aceștia afirmă că azi se vrea a se distruge, în numele construcției europene și al unor orientări ideologice din diferitele țări, eșafodajul politic construit cu atâta migală în decursul secolelor.

Luptele politice din aceste zile ne arată că România nu este o excepție de la curentul care tinde să se impună, acela al revizuirii unor concepte și principii statornicite de secole. În numele reînnoirii clasei politice se fac grosolane greșeli prin aceea că se introduce „războiul social” în societate. Unii politicieni nu au înțeles nici acum că schimbările în

societate se pot realiza fie prin evoluție, fie prin revoluție, adică prin schimbări bruște, unde mai întâi se distruge și apoi poate veni o anumită pozitivitate. Aici recunoaștem structura ideatică a regimurilor apuse care vorbeau de revoluție permanentă și de faptul că numai unii oameni sunt buni, iar ceilalți sunt răi și trebuie exterminați. De aici până la dictatură nu este decât un pas micuț.

Analistii de la LE MONDE diplomatique mai vorbesc și despre ceea ce se cheamă marginalizarea suveranității poporului prin eludarea verdictelor de la urnele de vot. Aceasta înseamnă că se tinde ca puterea autorităților să nu vină din partea electoratului, ci din partea unor forțe oculte, care ar ști mult mai bine decât noi cine ar trebui să aibă puterea și ce trebuie să se facă cu ea.

În acoperirea acestei fraude uriașe pe care am numi-o politică, se încearcă utilizarea pe post de bumerang a străzii, adică a unor oameni strănși la repezeală cărora li se spune ce să strige sau a unor ONG-uri care tind să ocupe aproape cam aceeași pondere, dacă nu chiar mai mare, față de votul de la urne. După cum ne spune sociologul francez Helene Michel în interesantul studiu „Societate civilă sau popor european?” (Savoir/agir, nr 7, Paris, martie 2009) se tinde ca în locul decidenților aleși prin vot public să se instituie decidenți care se autoproclamă a fi purtătorii de cuvânt ai poporului.

Analiza discursurilor multor competitori din lupta politică mai scoate în evidență un fapt simptomatic greu de descifrat în acuzele, adesea stufoase, aduse adversarilor: confundarea intereselor politice ale poporului cu populismul și demagogia. Așa se face că interesele generale sunt frecvent plasate în zona clientelismului politic. Sloganul „Nu putem acum să ridicăm nivelul de trai al poporului pentru că nu avem cum, nu avem cu ce” ne arată de fapt neputința celor aflați temporar la butoanele deciziilor fundamentale pentru România. Convingerea noastră este că dacă se dorește în mod serios să se îmbunătățească nivelul de trai, de civilizație al poporului, este exclus să nu se poată. Dar probabil aceleași forțe oculte ne-au pus în frunte pecetea că trebuie să fim săraci, necăjiți, jecmâniți de străini, adică așa cum spunea Blaga în urmă cu trei sferturi de secol „bietul om sub vreme”.

Zarva alegerilor parlamentare de la noi scoate însă în evidență și ceva mult mai profund, și anume, că: explozia inegalităților, sărăcia, lipsa perspectivelor certe a unui viitor mai bun etc. sunt agenți electorali mai puternici decât orice orator sau propagandist care militează pentru predarea puterii către unul sau altul dintre competitori...

EXEMPLUL AMERICA

Alegerile prezidențiale din S.U.A s-au încheiat cu o surpriză de proporții. Toată lumea o vedea în Oval Office, la Casa Albă, pe Hillary Clinton, favorita presei, televiziunilor, actorilor de la Hollywood, a președintelui în exercițiu, Barack Obama, favorita multor țări de pe întreg Globul pământesc.

Numai el, Donald Trump și susținătorii lui, care nu păreau prea mulți, se încapățâneau să creadă în victorie. Dincolo de o campanie electorală ce a adus multe asemănări cu Dâmbovița noastră, Donald Trump mi-a părut un om puternic, nu doar financiar, ci mai ales cu calități necesare învingătorului: forță, tenacitate, luptă fără menajamente pentru împlinirea visului de a deveni cel mai puternic om al Planetei. Dovadă, a învins toate obstacolele ce i-au stat în cale și a triumfat.

Nu știu ce va face Donald Trump în viitorul mandat de la Casa Albă. Știu însă că și-a propus să construiască o altă Americă, o Americă a viitorului, o Americă pentru toți americanii. Timpul va demonstra dacă ceea ce a promis americanilor se va și realiza. Dar nu despre asta vreau să scriu acum. Vreau să scriu despre poporul american care a dorit schimbarea sistemului care multora li s-a părut învechit.

Suntem în secolul XXI. Lumea, în general, s-a schimbat și este bântuită de multă nesiguranță. Conflicte peste conflicte, atentate, amenințări, război tacit; s-ar putea spune că într-adevăr, omenirea se află la răspântie de drumuri. Americanii își doresc o țară puternică și mai ales puternică pentru ei, și apoi pentru alții. Donald Trump le-a promis și a jurat că va construi o Americă nouă, puternică și prosperă.

Peste toate însă, s-a ridicat glasul poporului american, dornic de schimbare. Poporul american a votat cum a crezut că e mai bine, cu speranța într-un viitor mai bun. Poporul american nu s-a lăsat amețit de tot felul de promisiuni, nu s-a supus tuturor îndemnurilor presei, televiziunilor, unor intelectuali de prestigiu. Poporul american a dorit o schimbare pentru binele său, nu doar pentru binele aleșilor. Poporul american a votat cu dorința de a vedea că aleșii se zbat pentru ca el, poporul, să trăiască mai bine, și nu doar tagma celor care se înfruntă pentru un ciolan mai bun.

Suntem în preajma alegerilor parlamentare. Au rămas tot atât de mulți; nu au vrut să schimbe nimic, cu gândul că poate vor avea loc cu toții. Ni se cere votul de către cei care ne vor reprezenta, cică, în Parlament. Îi vedem, ca de obicei, odată la patru ani. Eventual când se înghesuie la tradiționala manifestare folclorică pastorală „Urcatul oilor la munte”. Și atât. Ce au făcut

parlamentarii pe care i-am votat acum patru ani pentru Novaci?

Alegerile prezidențiale din S.U.A au arătat lumii întregi cum se produce o schimbare. Schimbarea o produce poporul. O producem noi, cei care suntem chemați odată la patru ani să dăm votul celor care ni-l cer. Măcar odată la patru ani să dăm votul celor care-l merită, să votăm cu conștiința că ceea ce facem, facem pentru comunitate, pentru noi și nu pentru aceia care gândesc doar pentru ei și viitorul lor. Sunt atâția oameni care trăiesc din șomaj, din ajutorul social ori din ce pot, iar parlamentarii pe care i-am trimis acolo să ne reprezinte, să facă ceva bun și pentru noi, ei se gândesc cum ar putea să mai adauge câte ceva la veniturile lor, gen pensii speciale.

Oameni buni, a venit timpul să gândim și pentru noi și să nu ne mai lăsăm ademeniți de tot felul de promisiuni, fiindcă promisiunile lor nu se reflectă și în prosperitatea noastră, a comunității. Să dăm votul acelora care vin cu propuneri concrete pentru comunitatea noastră, a novăcenilor, și nu doar cu promisiuni. Să dăm votul celor care au făcut ceva pentru Novaci, fiindcă de laude suntem sătuli. M-am uitat duminicile acestea cum dau buzna peste noi să ne convingă să le dăm voturile. Dacă-i întrebi ce au făcut pentru Novaci, caută tot felul de motivații; nici nu ar avea ce spune.

Urmărind spectacolul oferit de politicienii noștri în campania electorală, gândul ne poartă la memorabilul nostru dramaturg I.L. Caragiale, la nedumerirea cetățeanului turmentat: „... Eu pentru cine votez?” Folosindu-se de orice mijloace, vedem mulți oameni avizi de putere care fac orice numai să-și mențină sau să dobândească puterea râvnită. Să avem înțelepciunea să alegem pe cei mai buni și mai ales să nu dăm credit acelora care folosesc minciuna pentru a fi mai convingători. Să dăm credit dreptății, atât de necesară unei vieți sănătoase, cel mai de preț lucru al unei societăți. Și încă ceva: să învățăm să pierdem. Hillary Clinton și-a recunoscut cu demnitate înfrângerea, și-a felicitat adversarul, care, e drept, a privit-o cam de sus în timpul campaniei electorale (mai cunoaștem noi niște cazuri). Dar Hillary Clinton a primit înfrângerea cu demnitate și și-a îndemnat susținătorii să fie alături de președintele nou ales, alături de America. Hillary Clinton, într-un discurs plin de învățăminte pentru noi toți, după recunoașterea înfrângerii, a spus că nu se va retrage din viața publică, exprimându-și dorința, dacă i se va cere, să se pună la dispoziția poporului american. Frumos!

Constantin DĂRVĂREANU

ÎNTREABĂ-TE

Alexandru Delu OPRÎTESCU

Întreabă-te Gheorghe, întreabă-te Ioane
Ce e necuprinsul, văzduhul cu norii,
Întreabă-te Floareo în sfinte icoane
De unde ne vin precursorii.

Veriga de-i lipsă, răspunsul găsim
În fapte nescrise din vremuri adânci,
Trudim, iubim, suferim și murim,
Și nu știm de ce suntem aici.

Întreabă-te cuget de ce-i sortit omul
Să umble trudind în derivă
Cu turma, sau singur ca șoimul
Prin lumea noastră parșivă.

Întreabă-te frate, soră mai mare
De ce avem aleși îmbuibați,
De ce mai toți dau în turbare
Când tihna le-o deranjați.

Întreabă-te tată din necuprins
De suferi de dragul cuiva,
Dorința ta încă n-a învins
Și-n frunte avem pe altcineva.

Of! ... parcă ieri ai fost tu,
Alaltăieri mă mângâia mama,
Trecut-au anii și timpul cresc
Feciorul ce astăzi v-ascultă dojana.

Întreabă-te maică cine e vinovat
De țara săracă, poporul prădat.

„ZIUA NAȚIONALĂ”

Prof. Ion NOVĂCESCU

Stabilirea unei anumite date ca „Sărbătoare națională” a unui popor, în funcție de un anumit eveniment, este o chestiune de cea mai mare însemnătate și, de aceea, nu pare ciuși de puțin motivată impunerea, în unele țări, a unor asemenea date nerelevante, precum ziua de naștere a unui autocrat, ziua unei lovituri de stat etc.

După umila mea părere, o astfel de zi trebuie aleasă în funcție de evenimente istorice cu adevărat cruciale: constituirea unei națiuni într-un stat de sine stătător, unificarea sau reunificarea teritoriilor sale, dobândirea independenței etc.

Dar, pentru a nu comite un „amestec în treburile interne” ale altora, mă voi referi la poporul nostru, care are destule asemenea date cruciale în istoria sa „de patru ori milenară”, cum spunea ilustrul dascăl al neamului, Nicolae Iorga.

Considerându-se că o asemenea „dată crucială” ar fi fost 10 mai 1866, o bună perioadă de timp, aceasta a fost „ziua națională”; după cel de-al doilea război mondial și după schimbarea regimului politic, s-a considerat că data de 23 august trebuie să fie „ziua națională”.

E de la sine înțeles, din cele ce am spus pînă aici, că nu consider că un 10 mai ori un 23 august ar fi cele mai faste zile ale istoriei noastre.

În fond, ce fusese 10 mai 1866? Data la care, în urma detronării marelui domnitor Al. I. Cuza, prin lovitură de stat, intrase în țară, prin portul fluvial de la Turnu Severin, Carol I, și „curtenii” obedienți – care niciodată n-au lipsit în urbea dimbovițeană – consideraseră că asta merită să-i țină, veșnic, un lămpaș aprins, pe cheiul severinean al Dunării, și să proclame momentul drept „zi națională”!

De asemenea, ce a fost 23 august 1944? O altă lovitură de stat care a adus țării bolșevizare sovietică și dictatură a „aristocrației proletare”!

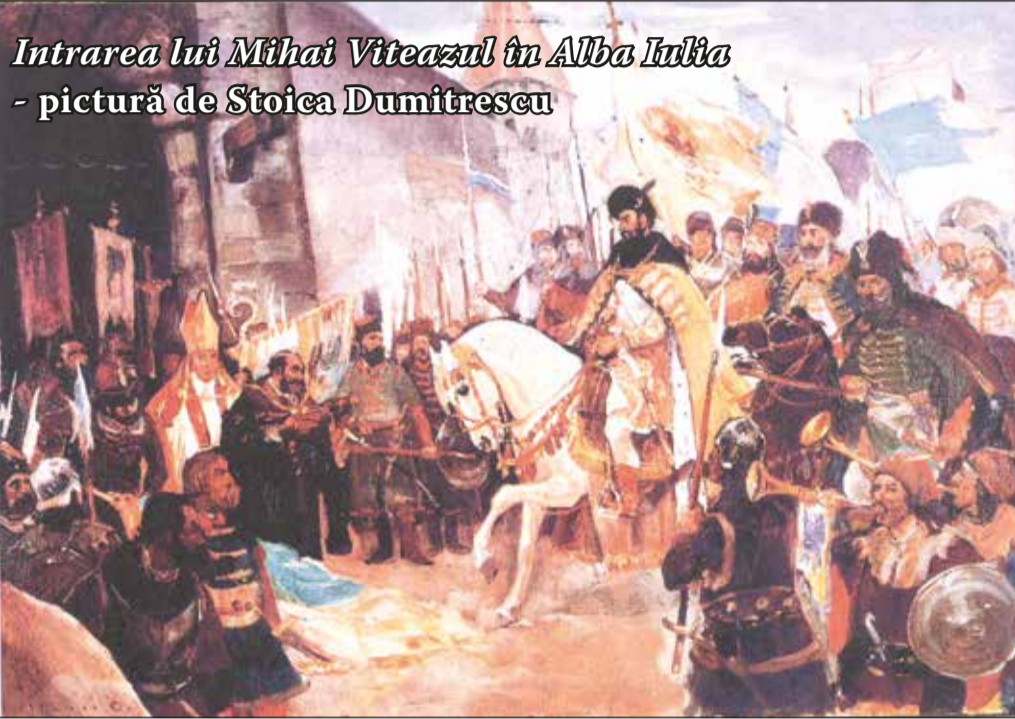
Din fericire, după revoluția din decembrie 1989,

s-a legiferat, ca zi națională, 1 decembrie, în amintirea Unirii celei mari din 1918.

Moment aniversar frumos, dar, din păcate, aflat, calendaristic, într-un anotimp friguros, cel mai adesea,

sa istorie, un moment aniversar, cu adevărat important, care ar putea deveni „Ziua națională”: 6 iulie 1600, dată la care voievodul Mihai Viteazul a încheiat procesul de unificare, chiar dacă într-o durată efemeră, a celor trei principate românești:

Intrarea lui Mihai Viteazul în Alba Iulia
- pictură de Stoica Dumitrescu

cu lapoviță și ninsoare, neprielnic unei sărbătoriri, cu adevărat, în masă, așa cum s-ar conveni.

Între „conformism” și „pragmatism”, mulți oameni de varii profesii, ba chiar și unii politicieni, vorbesc despre acest inconvenient și se gîndesc la o schimbare.

Unii – monarhiști convinși – susțin revenirea la 10 mai, dar alții – republicani convinși – se împotrivesc și, în cazul unui referendum, propunerea ar cădea cu siguranță; o a treia categorie optează pentru 23 august și demersul lor ar putea avea sorti de izbîndă, căci atît „regaliștii” cît și „republicanii” își arogă paternitatea loviturii de stat, „meritul” de a-l fi arestat pe Mareșalul Antonescu și de a fi predat țara imperialismului sovietic.

Poporul român are, însă, în lunga și zbućiumata

Buc., 1971, p.130)

Așadar, istoricește, momentul este îndeajuns de motivat; meteorologic, este îndeajuns de liniștitor: în plină lună a lui Cuptor, orice stare ar avea timpul în acea zi, e vorba, totuși, de aproape cincisprezece ore de lumină solară și treizeci de grade temperatură, așa încît, după ceremoniile oficiale de dimineată, poporenilor le-ar rămîne îndestul timp pentru plimbări în parcuri, picnicuri, petreceri de tot soiul și pentru toate categoriile sociale.

În plus, pentru acea parte a românilor cu sentimente admirativ-occidentale, poziționarea acestei date, între 4 iulie, ziua națională a Statelor Unite, și 14 iulie, ziua națională a Franței, ar fi un bun prilej de înmănunchere într-o aceeași „decadă” a celor trei mari aniversări.

POCIOVALIȘTEA

Foto: Daciana Ungureanu

Pociovaliștea a fost comună independentă pînă la reforma administrativ – teritorială din anul 1968 când a fost alipită viitorului oraș Novaci.

Din însemnările învățătoarei Ana Leuștean, ale profesorului Dumitru Bobină, ale lui Titu Cărciu, dar și din informațiile mai multor oameni vârstnici din sat, primii locuitori ai satului propriu-zis, Pociovaliștea, s-au așezat pe partea dreaptă a râului Gilort, în jurul Bisericii denumită „Bătrână”. Cu timpul, populația înmulțindu-se, prezența oamenilor este dovedită și pe partea stîngă a râului Gilort, grupați în cătune care au denumiri toponimice – Rovine, Vâlcea, Dieluleț sau antroponimice – Tomeni, Sirehu, Ghebani, Tătărani, Bălani, Sitești.

Constantin DĂRVĂREANU

Numele fostei comune Pociovaliștea este de origine slavonă. Entopicul „pociovaliște” înseamnă „loc de popas” sau „loc de odihnă”, provenind de la vechiul „pocivaliște”. În limba slovenă îl găsim sub forma „pocivalište” pe toate indicatoarele de semnalizare de pe autostrăzile din Slovenia unde sunt spații pentru servicii.

Numele se explică și prin faptul că face parte din categoria satelor românești întemeiate pe vechi vetre de slavofoni pe care aceștia le foloseau ca loc de odihnă.

Numele se mai explică și prin faptul că în vremuri foarte vechi, în timpul conviețuirii slavoromâne (sec. V – VIII d. H), Pociovaliștea era așezarea cea mai dinspre munte unde se făceau popasurile înainte de urcarea în munți, fie pentru pășunat, în nesfârșitul ciclu al transumanței, fie pentru trecerea în Ardeal în scopuri comerciale sau spre locurile liniștite din timpul invaziilor străine.

Numele de Pociovaliște ar putea avea și o explicație legendară, de altfel bine cunoscută și răspândită în fosta comună și ar proveni de la cuvintele „Pociumpii din Vale”, loc în care se găsește și astăzi Biserica Bătrână. Bătrânii povesteau, lucru transmis din generație în generație, că niște ciobani, urmași ai dacilor, au înfipt în pământ patru stâlpi (pociumpii) pe care i-au îngrădit cu nuiele și acoperit, amenajând un fel de colibă unde ciobanii se adunau să se roage lui Dumnezeu spre a fi feriți de primejdii. Ei spuneau că se adună la „pociumpii din Valiște”, locul devenind prin fonetică sintactică „Pociovaliște”. În amintirea aceluia loc, urmașii acestora ar fi construit, pe locul respectiv, Biserica Bătrână în jurul căreia ar fi plantat patru stejari în cele patru laturi ale Sfântului lăcaș care cu timpul au dispărut, doar cel din spatele altarului rezistând pînă ar fi fost trăsrit prin 1926 când a ars ca o torță. Și tot bătrânii satului spuneau că a fost o minune dumnezeiască faptul că nu s-a aprins și biserica aflată la doar 3 m. distanță. Stejarul dinspre miazăzi a existat pînă în jurul anului 1900 servind multă vreme ca loc de clopotniță a bisericii. În ce privește fosta comună Pociovaliștea, gândul ne poate duce cu secole în urmă, mai precis pe la

Aripi frânte

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

Vreme căinoasă de noiembrie. După ce mă îmbrac gros pentru a rezista frigului instalat destul de devreme, număr cei câțiva bănuți pe care îi aveam în buzunar și plec spre piață. Pe drum mă gândesc că voi cumpăra ceapă, cartofi, morcovi și poate ceva roșii. Ajuns la tarabele destul de sărăcicioase acum în materie de legume, aud că mă strigă cineva care tocmai cântărea unui client un kg de ceapă.

Privind atent persoana care mă strigase cu apelativul de *profesor*, rămân oarecum nedumerit. Era o femeie tânără despre care nu-mi aminteam nimic. Văzându-mi nedumerirea, aceasta îmi spune că fusese studenta mea acum vreo 7-8 ani. Încerc fulgerător să-mi amintesc câte ceva. Persoana mă lămurește că a stat mereu în rândul al doilea în amfiteatrul unde se țineau cursurile. Încet-încet încep să-mi amintesc că fata era una dintre studentele fruntașe, silitoare la învățătură și interesată să devină profesoară, urmând și un masterat în acest sens. Cu ochii în lacrimi, aceasta începe să-mi povestească despre ce s-a întâmplat după terminarea facultății. Așa aflu că a fost suplinitoare în învățământ vreo 3-4 ani, că a încercat mereu să se titularizeze, dar nu a putut pentru că cei din comisia de la examene nu agreau cărțile după care a învățat. Atunci a încercat să lucreze în alte domenii: paznic de zi la un supermarket, educatoare la o grădiniță particulară, muncitoare la un atelier care producea insigne țesute

din mătase, unde a lucrat în schimburi și primea cam o mie de lei pe lună, lucrător comercial la o pescărie etc. Nicăieri nu s-a putut adapta, de aceea acum vinde legume în piață la taraba unchiului său.

Povestea îmi răscolește gândirea și încerc să înțeleg tâlcul acelor spuse. Îmi vin în minte unele statistici aflate recent din presă, potrivit cărora 50-60% din absolvenții multor Facultăți din România fie nu lucrează, fie lucrează în alt domeniu decât în cel pentru care s-au pregătit sau că procentul celor între 25-30 de ani care nu lucrează și nici nu sunt cuprinși în vreo formă de pregătire profesională, se apropie de 30%. Urmărind ce se întâmplă la așa-zisele târguri de joburi, mai aflu că peste 85% din cei care angajează îți cer să ai experiență în domeniu, că plata este cel mai adesea salariul minim pe economie, respectiv cam o mie de lei bani în mână, sau că timpul de lucru depășește adesea cele 8 ore pe zi cât prevede legea.

Urmăresc cu atenție trăsăturile feței celei care îmi istorisește întâmplările de după terminarea facultății. Se disting urme adânci lăsate în jurul ochilor de necazurile prin care a trecut și trece. Îndrăznesc să întreb dacă și-a făcut o familie și dacă are copii. Interlocutoarea îmi spune oftând că nu a reușit pentru că azi bărbații vor de soție o femeie cu stare. Despre copii nici nu poate fi vorba, pentru că de-abia reușește să agonisească pentru ea un prânz sărăcăcios. Noroc că locuiește cu părinții, care și ei au venituri modeste și nu plătește decât foarte puțin pentru apă și căldură.

Observ că în spatele meu erau vreo doua-trei cucoane cu degetele pline de aur care scormoneau prin legume pentru a cumpăra ceva. Îmi cer scuze către potențialii clienți care voiau să cumpere de la „profesoară” și plec îngândurat către altă parte a pieței. Cumpăr ceva cartofi și ceapă și mă întorc acasă cu sacoșa aproape goală, dar plin de revoltă. Pe drum încerc să mă gândesc cum ar putea fi ajutat un astfel de om să ducă o viață omenească, după 20 de ani de școală, dacă îi socotim și pe cei trei de la grădiniță.

Ajuns acasă, sun câțiva colegi și le spun și lor povestea. Citesc pe internet că se fac angajări în armată și în poliție. Unul dintre colegi îmi spune sec că nu e nicio șansă, fiindcă aici sunt câte 10-15 pe un loc. Tulburat peste măsură, caut mereu explicația celor auzite și întâmplante. Găsesc unele, dar mi se par cam subversive pentru perioada în care ne aflăm. Le spun totuși: distrugerea economiei românești și, în primul rând, a industriei; practica de a aduce mai totul din afara țării și aproape deloc din țară; punerea în prim plan a intereselor străinilor și nu a poporului român etc. Așa se face că inteligența românească, oameni care și-au tocit coatele câte 18-20 de ani pe băncile școlilor și facultăților au devenit de prisos. Sper că toți cei care au transformat o bună parte din generația tânără în oameni care nu-și găsesc un loc în societate să plătească din greu pentru tot ceea ce au făcut.

REFORMA AGRARĂ DIN 1864 ÎN NOVACI

Alexandru Ioan Cuza a rămas în istoria României ca primul domnitor al statului român modern, dar și prin reformele sale, dintre care împroprietărirea țăranilor a fost cea mai radicală, de pe urma căreia au beneficiat peste 460 000 de familii țărănești. Delimitarea loturilor de pământ, despăgubirile acordate foștilor proprietari, litigiile dintre aceștia și foștii clăcași au dus la prelungirea aplicării reformei agrare, așa cum s-a întâmplat și în zona Novaciului.

Conform legii rurale din 14 august 1864, erau desființate toate obligațiile în muncă sau în natură, pe care țăranii le aveau față de boieri și fiecare clăcaș primea un lot de pământ, pe care trebuia să-l achite în termen de 15 ani și pe care nu putea să-l vândă pentru următorii treizeci de ani. În funcție de avere, țăranii erau împărțiți în trei categorii: cei cu 4 boi, cu 2 boi, și pâlmași, a căror singură avere erau brațele de muncă. Suprafața de pământ pe care-l primeau în proprietate era diferită de la o categorie la alta, cel mai mult primind țăranii fruntași, cei cu 4 boi, iar cel mai puțin țăranii pâlmași.

În 1864, în zona Novaciului, exista o singură moșie stăpânită de fiicele căminarului Costache Vlădoianu: Maria Palada, soția lui Ion Palada, Eliza și Masinca Vlădoianu. La 18 aprilie 1865, Comisia Plaiului Novaci a stabilit la 50 numărul țăranilor cu 4 boi, la 26 cei cu 2 boi și la 51 numărul țăranilor pâlmași, care urmau să primească pământ din moșia Vlădoianu. Proprietarul, Ion Palada, refuză să recunoască pe aceștia ca și clăcași pe moșia sa, spunând că țăranii nu s-au ocupat cu agricultura, ci sunt „ciobani de vite”, iar pământul pe care l-au avut în posesie „l-au ținut cu invoice”, și deci nu au dreptul decât la un lot de casă și grădină. Deoarece nu a putut să prezinte invoicele, pe care pretindea că le are cu țăranii, iar aceștia au prezentat Comisiei chitanțele pentru zilele de clacă, aceasta nu ia în considerare cererea sa. Palada aduce ca

ultim și hotărâtor argument, faptul că dacă ar acorda clăcașilor pogoanele conform legii, „*i-ar ataca a treia parte a proprietății*”. Nu se știe dacă acest „argument” a determinat Comisia să suspende aplicarea reformei în Novaci, dar acesta a fost începutul unei lupte lungi și anevoioase între țăranii novăceni, dornici să intre în posesia pământului promis și Ion Palada, la fel de hotărât în a ceda cât mai puțin din moșie și a tergiversa cât mai mult posibil aplicarea legii rurale.

La 18 iunie 1865, țăranii se plâng lui Constantin Broșteanu, membru în Comitetul Permanent al județului Gorj pentru aplicarea reformei agrare, că „*dl. Palada prin delimitarea făcută poprește pe seama proprietății toată apa Gilortului, care merge pe lângă comuna lor (...) și aceasta ar fi cu scopu ca să-i șicaneze la adăparea vitelor lor, cerând să li se dea toată apa câtă merge pe lângă comună (...) ca proprietate lor*”. Această cerere stârnește indignarea boierului Palada, care declară „*că nici o lege nu l-ar putea obliga să le dea apa și tot pământul pre lângă apă, cu care și-ar pierde dreptul cel mai mare de proprietate, având mori și cherestrae pe dânsa și unde cu timpul poate să-și mai facă*”. Se ajunge la o soluție de compromis, țăranii urmând să-și adape vitele nestânjeniți, dar pământul de lângă apa Gilortului rămânând în proprietatea lui Ion Palada. Din cauză că pământul cedat de acesta pentru islaz era „*cu râpi și stânci de piatră, pământ care nu produce iarbă pentru hrana vitelor*”, el consimte să cedeze încă 50 de pogoane. O lună mai târziu, la 13 august 1865, Ion Palada reușește să convingă Comitetul Permanent că țăranii „*n-au făcut niciodată clacă în natură, dovadă luată chiar din acele chitanțe ale arendașilor (...) care nu s-au găsit decât la prea puțini dintrânși câte două până la trei zile cu mâinile*”. În consecință, Comisia decide ca pe moșie să fie împroprietăriți 1 țăran cu 4 boi, 21 cu 2 boi și 107 țăranii pâlmași. Era o victorie

importantă pentru proprietarul Palada, care urma, astfel, să cedeze mai puțin pământ aceluiași număr de țărani, trecuți acum într-o categorie inferioară.

Considerându-se nedreptățiți, novăcenii se adresează, la 26 ianuarie 1866, Consiliului de Stat de la București, care admite recursul lor și anulează decizia Comitetului Pemanent Județean. Nici în 1873 disputa dintre Palada și țăranii nu se încheiase, ministrul de finanțe invitându-l pe prefectul de Gorj „*ca să pună pe toți sătenii foști clăcași în stăpânirea pământului lor legiuit, după clasificarea comisiei din 1865 (...) o altă clasificare este a se călca legea în spiritul și litera ei, ce se pedepsește după codul penal*” și încheie prin ceea ce ar trebui să fie profesiunea de credință a oricărui politician și demnitar al statului: „*Administrația este chemată a ocroti interesele tuturor locuitorilor fără a favoriza pre cel mai tare în detrimentul celui mai slab*”. La 15 ani de la legiferarea reformei agrare, țăranii din Novaci încă se mai judecau cu Ion Palada la Tribunalul Gorj pentru pământul ce li se cuvenea de drept.

În final, au fost împroprietăriți cu 11 pogoane și 300 de stânjeni următorii țăranii cu 4 boi din Novaci: Nicolae Văileanu, Dumitru Palica, Ion Ștef. Băeșiu, Dumitru Ciocan, Filimon Sălișteanu, Ion P. Coconetu, Ion Roibu, Maria Ion Ciorogaru, Marica Ionițoiu, Coman Sibîșeanu, Pătru B. Dafinescu, Avram Vezure, George Dafinescu, Dan Sin Drăgan, Ion Ștef. Băeșiu, Pătru Sin Drăgan, Ion Tăban, Moise Tăban, Grigorie Drăgan, Ștefan Băeșiu, Ion Petre Tăban, Pătru Răcioiu, Gheorghe Comănescu, Safta Comăneasca, Sandu Comănescu, Dumitru Piliuț, Alecsie Pienariu, Ion Pienariu, Nastăsia Pienarița, Ion Niculescu, Pătru Pilea, Dumitru Niculescu, Ion Siu, Ion Petre Pila, Ana lui Petre Șandru, Dumitru Matiescu, Nicolae Siu, Oașin

Cristian GRECOIU

Poetul

MOTTO: *Mais, ou sont les neiges d'antan?* (Fr. Villon)

Nu știu unde se vor fi dus zăpezile poetului francez, dar cele de deasupra Novacilor au fost purtate la vale de râurile și pâraiele care au fost leagănele localității: Gilortul, Cernăzoara, Măceșul, Râma, Scărița și nu în ultimul rând Gilortelul.

Aici, pe dealul Plăieți, de deasupra firavului Gilortel, a văzut lumina zilei la 7 septembrie 1942 Poetul. Chiar dacă la nașterea lui tunurile bubuiau în stepile rusești, mai apoi în pusta maghiară sau în Masivul Iavorina, copilăria poetului a fost una obișnuită tuturor copiilor de la noi. El a ascultat la început susurul micuțului râuleț, a privit zăpezile plângând în scurgerea lor periodică, dar eternă, și apoi ar fi putut să se întrebe precum confratele său francez: „Mais, ou sont les neiges d'antan?”

Poetul nostru s-o fi întrebat, dar a făcut aceasta în limba noastră puțin răspândită și, ca atare, puțin cunoscută. Nici mai târziu, El n-ar fi putut adresa aceeași întrebare cuiva de acolo de sus, care sigur ne iubește, în vreo limbă de circulație internațională pentru că El a fost autodidact. Acest fapt este o a doua asemănare cu poetul brigand francez.

Tineretea, care de fapt nu l-a părăsit până la moarte, în decembrie 1992, la doar 50 de ani, și-a

petrecut-o ca fiind „suflet în sufletul neamului său”, și-n tot timpul El și-a adunat în versuri tot ceea ce i se oferea pe plaiuri novăcene, a filtrat prin prisme proprii cântece, doine, balade. Nimic din ceea ce este de sorginte novăceană nu i-a fost străin.

Deși condițiile secolului al XV-lea nu se pot compara cu cele ale celui de-al XX-lea, Poetul n-a publicat. Modestia sau poate sficiunea în fața slovei tipărite ori poate neluarea în seamă de către autoritățile comuniste, l-au împiedicat. Totuși, câțiva prieteni buni au reușit să-i „smulgă” câteva bucăți pe care le-au făcut cunoscute prin Stația de radioficare ce funcționa cândva în Novaci. Printre acești prieteni buni, Poetul a făcut cunoștință cu mica dar inimoasa Boemă novăceană.

Nu-i cunoaștem pe cei care făceau parte din anturajul lui Villon și de aceea nu vom numi nici mica, prea mica Pleiadă de la Novaci.

De la boemă la frondă nu-i mare distanță, dar a fi frondeur palavragiu și a fi unul autentic e o mare diferență. Poetul nostru a fost un frondeur de 24 de karate, fapt ce se poate vedea în poezia sa, unde contestarea unei anumite ordini sociale, unde nedreptatea și umiliția sunt condamnate.

Nostalgiile cuprinse în întrebările retorice, autodidactismul, spiritul boem și de Frondă – iată ce ne face să-i alăturăm pe cei doi poeți. Dar, ceea ce-i apropie cel mai mult este harul acela atât de rar care, în mod livresc, se numește talent.

Până acum, versurile Poetului de pe dealurile de deasupra Gilortelului nu s-au bucurat de lumina tiparului. Sperăm că prin bunăvoința unor oameni de suflet această lucrare să se împlinească și atunci apropierea făcută în rândurile de mai sus între cei doi Poeți va avea o bază solidă.

De dincolo de moarte, novăceanul nostru va putea arunca mănua: „Et maintenant, entre nous deux, monsieur Villon! Je m'appelle IONICĂ FLOREA – din Novaci.

Gheorghe BOCĂI (Mai 1999)

P.S.

De mai mulți ani aștept ca familia să mi se alăture în dorința de a aduna într-un volum toate poeziile lui Ion Florea, soț și tată. E mare păcat ca o asemenea valoare să nu-și găsească locul într-o carte. Aștept, încă!

C.D

ION FLOREA:

CAII MEI

Prin furtună cailor mei în larg galop
Trec cu coamele zburlete-n nori.
Ploaia șuieră prin cetini și urlete de câini
Deșteaptă spaime-n inimi de jivine.

Păstorul cu umerii proptiți de vânt
Bate-n ușa vechiului castel
Care desface-n blocuri masive
De uitare neagră și verde mucegai.
În pragul stâniei râde Miorița
În vană de caval, în sunete de nai.

MI-AM

Mi-am lăsat privirea
Să plutească deasupra marilor grădini
Unde sufletul mi-a-nflorit adesea ca păunul
În lumina lunii,
Când melancolia se desface-n bucăți
Precum porțelanul lovit cu praștia de-un prunc.
Dintre ierburi s-a-nălțat un abur
Ca un profil de ciută
Înșurubându-se-n basmul înflorit al unui tei
Și-atunci, iubito, te-am strigat
Să vii cu mine-n paradis.

ANOTIMP

Cerbi de aur, primăvară,
Stol de mierle-ntr-un caval.
Apă tânără, vioară
Îzbucnește-n șold de deal.

Dintr-un spic de rădăcină
Răsucit în hău cretacic
Când un joagăr de lumină
Țaie-n codru mitul dacic.

Ciocârliă-n vidul sferic
Suie-n trepte și-n spirale
Când la crâșmă pe-ntunerice
Beau ciobanii din pocale.

Muguri fercheși de codane
Și galop de cai năpraznici,
Zmalțul zalelor romane
Visul dacilor amarnici.

Cerbi de aur, primăvară
Chiuși ciobanii mei
Coborâți și beți spre seară
Sânge alb de ghiocei
Scurs pe-un sân de Mărioară.

ÎNCERCARE

Am încercat să strâng în brațe-o primăvară
Când a trecut pe plaiuri cu trena-i de parfum,
Dar ea fiind din abur s-a destrămat ușoară
Ca și celelalte primăveri cu trup de fum.

PRIMĂVARĂ

În inimă e primăvară
Cresc flori ca-n pomii de pe-afară
Și-mi saltă-n piept o bucurie
Ca-n florile de pe câmpie.

Mi-e gândul vesel și-ndrăzneț
În floarea scumpei mele vieți.
Mi-e fruntea sinceră și clară,
Ca luna-n nopțile de vară.

Mai multe păsări cântă-n crâng
Iubita mai cu foc mi-o strâng.
Și mai voioși ca pân-acum,
Se plimbă oamenii pe drum.

FLORICELE DIN GRĂDINĂ

Eu scriu versuri parfumate
Peste coala mea velină
În pahar îmi stau de strajă
Floricele din grădină.

Rime vin în roiuri, roiuri
Și iubirea mi-o alină
Pentru că am lângă mine,
Floricele din grădină.

Că scriu versuri parfumate
Asta nu sunt eu de vină.
N-ași mai scrie, dar mă-ndeamnă
Floricele din grădină.

Chiar la horă vezi adesea
Câte-o fată că-și anină
Peste sânii săi de zână
Floricele din grădină.

Prin răzoare cu flori multe
Vreo Angelă ori vreo Nină,
Se grăbește să culeagă
Floricele din grădină.

Eu poetul din Parâng
Și cu luna blondă plină
Semănăm parc-am fi albe
Floricele din grădină.

Spre sfârșitul vieții mele
Care sper a fi senină

Vreau ca să mă-n podobească
Floricele din grădină.

TRANDAFIRI ȘI AMINTIRI

În grădina amintirii
Uneori pătrund grăbit
Masacrându-i trandafirii
Ce prin tine i-am iubit.

Luna scutură fictiv
Raze blonde pe statui,
Cerbii vin gătiți fictiv
Să se plimbe sub gutui.

Vagi miresme de narcise
Umplu noaptea ființei mele,
Din cadrane cad ucise
Ritmice clipele rebele.

Efemerul cărd de cerbi
Îmi arată din priviri
Trist sicriu ascuns în ierbi
Banca primelor iubiri.

Când mi-ai dat mănua ta
Cea pătată de cerneală
Repetând: „nu mă uita”,
Ca pe-o lecție de școală.

Grindini veșnice de stele
Se așază-n calea mea
Dar zadarnic căci din ele
Mă atrage doar o stea.

UNDE SUNT FLORILE

Unde sunt florile?
Le-au luat fetele.
Unde sunt fetele?
Le-au luat bărbații.
Unde sunt bărbații?
I-a luat războiul
Și i-a făcut morminte.
Unde sunt mormintele?
Iată-le prefăcute-n flori.

SOMN DE VULTUR

Doarme vulturu-n Parâng
Poleit de luna șuie
Lângă brazii carte-l plâng
Ca pe-un Crist bătut în cuie.

Stele putrede-i s-abat
Peste ani căci Sfânta Vineri
A chemat la intim sfat
Alții vulturi, mult mai tineri.
Buzdugan de Făt-Frumos

Bate-n ruginite porți
Disperat și friguros
El învie dintre morți.

S-a iscat un vânt nătâng
Prin pădure ca un spasm
Doarme vulturu-n Parâng
Cu o gheară-nfipță-n basm.

Cerul bate-n iezer stele
Și parfum de brad amar
Feți-Frumoșii țării mele
Stau de strajă la hotar.

ALBUMUL

E o floare minunată
Ce-o păstrezi de-a lungul vieții
E-un pahar în care zace
Tot polenul tinereții.

E o floare-nsângerată
De dureri și suferințe,
De surâsuri și săruturi,
Jurăminte și credințe.

E o amintire dulce
Cu foșniri de crengi sub vânt
E iubirea noastră toată
Petrecută pe pământ.
E mănunchi de raze albe
E un cântec de amor
Care-ți lasă-n gând durere
Și o pagină de dor.

E trandafir aprins pe-un sân
De fecioară minunată
E un dulce document
Dintr-un timp îndepărtat.

Eu îl las ca amintire
Foc de gânduri și cuvinte
Celei care din iubire
Mi s-a dăruit fierbinte.

El e mica mea romanță
Care poate să mai scoată
Dintr-o inimă bolnavă
O oftare zbuciumată.

Cu respect să-l porți iubito
Sub cununi de trandafiri
Scump altar în care zace
Un mormânt de amintiri.

Educația religioasă-morală a tineretului ortodox și provocările lumii contemporane

Pr. Spilcă Ion, Parohia Cernădia

Educația religioasă a tineretului ortodox reprezintă o dimensiune profundă și extinsă a activității de formare-dezvoltare a personalității, proiectată și realizată pe baza valorilor creștine.

La vârsta adolescenței, influența educației religioase poate fi decisivă în conturarea personalității tânărului, prin modelele propuse, dar și prin abordarea unor probleme capitale ale existenței: viață, moarte și nemurire.

Educația religioasă este un proces permanent și necesar creștinilor în toate etapele. În formarea religioasă a unei persoane, în consolidarea unor convingeri creștine și a unui mod de viață creștin, responsabilitățile, influențele și rolul determinant îl au în mod tradițional: familia, Biserica și școala.

Familia are un rol definitoriu, deoarece primele concepte ale educației religioase se conturează în interiorul ei, deși familia contemporană nu se mai aseamănă familiei tradiționale.

Familia modernă este preocupată de pragmatism și nu de spiritualitate, ceea ce generează diferite crize: divorțul, adulterul sau violența. Tânărul este cel care are de suferit în aceste situații, deoarece familia nu mai constituie pentru el un sprijin sau un model demn de urmat.

În ceea ce privește Biserica, ea este cea care lucrează în sens educativ religios prin Sfintele Taine și prin întreg cultul divin. Prin coparticiparea la rugăciunile Bisericii se dezvoltă solidaritatea și iubirea față de aproapele, iar prin împărtășirea din același potir se realizează unitatea comunității creștin ortodoxe.

Școala constituie un alt factor principal și complementar al educației creștine. În cadrul ei, educația moral-religioasă are un caracter programat, planificat și metodic. Conținuturile religioase care se

transmit sunt selectate cu grijă după criterii psihopedagogice, activitățile educative se cer a fi structurate respectând principiile didactice, sunt dimensionate cele mai pertinente metode de predare-învățare. Formarea caracterului moral-religios este inclusă în formarea personalității moral-religioase. Tânărul poate deveni conștient de ceea ce înseamnă să fii moral, poate adera la norme morale și poate avea un ideal religios.

Aici, profesorul de religie are un rol deosebit de important, deoarece copiii văd religia prin prisma profesorului, iar calitățile și defectele lui se proiectează fast sau nefast asupra materiei în sine. Fără a i se cere să fie desăvârșit, el trebuie însă să dovedească o permanentă strădanie spre a-și contura personalitatea, să tindă neîncetat spre desăvârșire. Din punct de vedere intelectual, un profesor de religie trebuie să posede o bună cultură generală, dublată de cultură specială teologică.

Apar însă și provocări contemporane pentru educația religioasă: presa, televiziunea și internetul. Rolul mass-mediei nu este deloc unul neglijabil în ceea ce privește formarea și educarea tinerilor. Realitățile prezentate în mass-media pot avea un impact cu majore consecințe în conștiința și comportamentul tinerilor, cărora li se formează tipare de gândire și de comportament adaptate la o etică fără constrângeri și prejudecăți. Ei găsesc în personajele mediatizate modele pe care vor să le copieze și să le urmeze. Imaginea video și cea publicitară, precum și rețelele de socializare au instalat o adevărată dictatură în spațiul public și privat al societății moderne, au ajuns să-l domine pe om indiferent de vârstă, lăsându-le o libertate tot mai mică în a vedea și înțelege lumea.

În zilele noastre, nici presa, nici televiziunea, nici

internetul nu mai garantează, prin ceea ce emit, formarea convingerilor și judecăților morale care să determine o conduită umană sănătoasă și ordinea în viața personală, familială și socială. Informația provenită din aceste surse trebuie filtrată, deoarece nu este întotdeauna reală. Ca alternative la situația dată, trebuie să găsim valorile eterne care leagă între ele tradiționalele instituții educative: familia, Biserica și școala, astfel încât să se poată face față la noile conjuncturi sociale. Creștinii trebuie să se raporteze întotdeauna la valorile împărăției lui Dumnezeu. „Nimeni să nu vă amăgească prin cuvinte deșarte, căci pentru acestea vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării”(Efeseni5,6).

Profesorii trebuie să lupte cu mentalitățile tinerei generații și să-i educe nu în spiritul unui libertinism exagerat, ci în spiritul unei libertăți autentice și reale, în care să se poată afirma adevărata personalitate a tinerilor, acea parte a tinerilor care înclină și dorește săvârșirea binelui.

Preoții, cadrele didactice și părinții, în lumea contemporană, au o mare responsabilitate: ca în acest noian de încercări prin care trece societatea în care trăim, prin care trec tinerii, să îi facă pe aceștia să aleagă drumul cel bun.

Prin educația religioasă-morală se formează tineri care relaționează ușor cu ceilalți, se manifestă generos prin iubire și dăruire.

Tinerii nu trebuie să se lase influențați de provocările lumii contemporane, ci trebuie să-L urmeze pe Hristos ca model desăvârșit, să lectureze Sfânta Scriptură și scrierile Sfinților Părinți. „Să nu vă potriviti cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit”(Romani 12,2).

...REFORMA AGRARĂ...

↳ *Urmare din pag. 3*

Cuteanu, Dumitru Oprea Cutean, Ion Popescu Ana, Stana soția lui Stan Oprea, Nicolae Vințanu, Ion Caragel, Neacșa Văduva, Ion Stanca Băhut, Ion Berbecel, Dumitru Bitoiu, Pătru Ștefănoiu, Gheorghe Preoteșescu și Dumitru Vonica, care urmau să plătească fostului proprietar, Ion Palada, anual 133 de lei pe timp de 15 ani drept despăgubire.

Țăranii cu 2 boi, care au primit câte 7 pogoane 19 prăjini și 300 de stâneni, au fost: Dumitru Păvălan, Pătru Niculescu, Gheorghe Cojocar, Ion Henescu, Alecsandru Ciocan, Ion Ciorogariu, Pătru Pienariu, Nicolae Ștef. Băeșiu, Ion Chivoiu, Gheorghe Cuteanu, Nicolae Martescu, Ion Băcioiu, Ion Manguțu, Ion Ghiorghioiu, Ion Băluțe, (...) Ticlici, Ion Ghițulete, Nuțe Gh. Popa, Savu Murariu, Simion Dogariu, Gheorghe Deconescu, Stana I. Com. Băbu, Ion Florea Băcioiu, Ilie Jonimbel și Dumitru Ghenescu, care urmau să achite 100 de lei anual pentru pământul primit. Cei care aveau ca singură avere doar brațele de muncă (pălmașii) și urmau să plătească 71 de lei și 20 de parale anual au fost: Dan Urātu, Ion Urātu, Dumitru Crăciun, Filimon Răduț, Petre P. Tăban, Petre Iepure, Ion Damian, Anița Ciungului, Bucuru Cosor, Iona Tăbănoica, Filimon Martescu, Ștefan Popa, Ion Pilea, Ion Ciocan, Simion Șandru, Dumitru Stăncoi, Gheorghe Chiriac, Ion Pătruțe, Ion Miriac, Moise Boben cu soru-sa, Ion Roșculete, Nițe Răhuț, Moisea Todea, Adam Mirilă Bob, Dan Solomon, Ion Iordaiche Dirlea, Nicolae D. Popescu, Maria lui Filimon, Chirilă Niculescu, Ion Dobran, Simion Tăban, Oprea Uriu, Ion Dogariu, Ion Vărzariu, Vasile Todea, Dinu Stancu Răhuț, Gheorghe Mogan, Iacov Murariu, Ion Stăniloiu, Ion Diluțe, Ion Porumbel, Gheorghe Urātu, Nicolae Dogariu, Ion Cojocariu, Ion Vasile, Ilie Mirion, Ion Păvălan, Ion Dăncilă, Ionu Băbu, Ion Giugiulanu, Ion Jianu, Ion Moise, Ion Mihăilă și Nicolae Cuteanu, care au primit câte 4 pogoane și 15 prăjini. Au primit doar loc de casă (300 de stâneni) Ghiță V.V., Stana Coțofanda, Ion Borcan, Lazăr Sdărnă, Ion I. Lazăr, Gheorghe Gălcă, Nicolae Lăutariu, Dincă Ghionță și „preoți aflați la două biserici”.

În concluzie, reforma agrară din 1864 a avut un rol major în dezvoltarea satului românesc din secolul al XIX-lea, dar aplicarea ei nu s-a făcut fără greutăți și rezistență din partea marilor proprietari.

BĂLUL BOBOCILOR - LICEUL TEORETIC NOVĂCI

Culoare, eleganță, bun-gust, stil. Așa s-ar putea caracteriza, pe scurt, ediția din acest an a BALULUI BOBOCILOR. Ca și în anii trecuți, seara de bal a devenit un adevărat eveniment al școlii noastre, înscriindu-se cu succes pe lista activităților extrașcolare, alături de cursul festiv al absolvenților clasei a 12-a. Așteptat cu nerăbdare, balul a fost un eveniment intern al școlii, în organizarea căruia s-a implicat organizația de părinți ai elevilor liceului.

Sala de spectacole a Casei de cultură „Dumitru Brezulescu” s-a dovedit neîncăpătoare pentru colegii, părinții prietenii sau bunicii, veniți în număr mare să îi susțină pe cei paisprezece concurenți. Aceștia au urcat pe scenă pentru a-și dovedi calitățile personale în materie de dans, cultură generală, dicție, teatru.

Pe scenă s-a jucat Caragiale, s-a cântat, s-a dansat. Ansamblul „Nedeia” al Casei de Cultură Novaci a impresionat spectatorii cu frumusețea dansului și a costumului novăcean.

Juriul, format din profesori, elevi

ai liceului și reprezentanți ai primăriei, a urmărit cu atenție spectacolul, dând dovadă de obiectivitate.

Cum cere tradiția, de pregătirea „bobocilor” s-au ocupat elevii claselor a 12-a, sau absolvenții ai liceului nostru.

Toți cei paisprezece concurenți au dat dovadă de eleganță, fiecare fiind special în felul său. De aceea toți au fost recompensați pentru efortul lor.

Pe podium au urcat DUIU IULIANA și PUIU ADELIN, locul al treilea, DUȚĂ CARMEN și FRUMUȘELU MĂDĂLIN, preferații publicului - locul al doilea și PORUMBEL SANDA și MOȚA DANIEL-locul întâi.

Mulțumim interpreților de muzică populară Ana Măgureanu și Andrei Novăceanu, ambii foști elevi ai liceului nostru care au susținut în fața publicului recitaluri mult apreciate de publicul spectator.

Ținem să o felicităm pe d-na prof. Adriana Lăzărescu, căreia i se datorează regia, coregrafia, luminile... organizarea întregii manifestări.

Prof. dr. Otilia GIURCA

MOȘ NOVAC ÎNTEMEIETORUL VA VENI ÎN PIAȚĂ

Istoria Novaciului se pierde în negurile vremii. Celebrul principiu care îi călăuzește pe istorici „dacă nu avem documente, nu avem istorie” este prezent și aici. Așa se face că monografiile Novaciului ne prezintă un document din anul 1502 emis de Cancelaria

domnitorului Radu cel Mare, an care este considerat a fi al întemeierii localității noastre. Ca atare, de atunci se consideră a exista localitatea noastră.

Rămâne un mister cine a întemeiat Novaciul și când s-a întâmplat acest fapt. C. Lianu, în a sa monografie

din 1935, sugerează că localitatea ar fi fost întemeiată de Novac, nume pe care îl găsim în scrierile lui P. Dulfu, dar și în cronicile despre Mihai Viteazu. Interesant este că există o localitate Popești - Novaci, lângă București, dar și una în Macedonia, după cum aflăm atunci când căutăm pe internet informații despre vreme pe site-ul meteoblue.

Istoricii vor să facă din știința lor una exactă. Numai că în dorința de a da precizie gândirii se pierde din vedere că există și instrumente logice de cercetare prin care putem ajunge la adevăr. De exemplu, chiar Bucureștiul se consideră a fi întemeiat de ciobanul Bucur, deși atestarea documentară a acestuia vine abia după vreo două secole, respectiv în anul 1459. Mai menționăm că denumirile foarte multor localități din țara noastră provin de la numele unor familii considerate întemeietoare ale localității respective. De aceea considerăm că Novaciul nu poate face excepție și că acesta a avut un întemeietor, pe moș Novac.

Simțim aici nevoia unor precizări. Mai întâi cuvântul *moș* din limba română se regăsește și în sanscrită și înseamnă sfânt, respectiv înțelept, care știe cum merg lucrurile în lumea aceasta și posedă virtutea cumpătării în tot și toate. Se spune că însuși numele lui Zalmoxis sau Zamolxe cuprinde în conținutul său cuvântul *moș*.

O altă observație este că numele de moșie semnifică pământul rămas de la moșii noștri. Or, aceasta are o întindere și o determinare riguroasă, cu hotare, cu specificarea a ceea ce se află pe ea etc. Ca atare, cuvântul moșie ne spune că aici a fost cândva un prim

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

locuitor care a stăpânit acest pământ, el și urmașii lui, mult timp. Adică putem vorbi de un întemeietor, de cineva care s-a așezat în acel loc, iar urmașii lui au dăinuit timp de foarte mulți ani.

În monografia sa despre Novaci, C. Lianu mai citează rezultatele cercetărilor lui P. Stamatoiu, grefier-șef la Judecătoria Novaci o viață întreagă, care, având acces la acte vechi, ajunge la concluzia că localitatea Novaci ar fi fost întemeiată pe vremea lui Mircea cel Bătrân. Este vorba de faptul că patru frați: Novac, Hirișescu, Gheban și Bălan s-au așezat în raza actualei localități Novaci, ei devenind astfel întemeietorii satelor cu aceste nume. Interesant este ce ne spun azi aceste nume: Novac - om înalt voinic și aprig; Hirișescu - cel ce purta aproape mereu haine din piele de miel (hârșii); Gheban - un om adus puțin de spate; Bălan - om rumen la față și cu părul deschis la culoare.

Plecând de la aceste considerente, am încercat timp de vreo doi ani să cioplăm în piatră chipul întemeietorului Novaciului, Moș Novac. În această toamnă s-a ajuns la o formă a acestui chip pe care o prezentăm în imaginile alăturate. Cu ajutorul Primăriei Novaci sperăm ca în primăvara viitoare Moș Novac Întemeietorul să fie înălțat pe un soclu așezat în Piața localității.

Mai există însă și alte chipuri cioplite în piatră care sperăm ca prin ajutorul Primăriei Novaci să-și găsească un loc în spațiile localității: Silvae Rex, Întâiul dascăl și Lituon (Litovoi) Voievod. Proiectul cel mai ambițios este însă Maira Biro, zeița biruinței la daci, care sperăm să poată trona curând în apropierea Fântâniei din Plăieț.

LIVIU DĂNESCU - „CANDELĂ”

Semnalăm cititorilor nostri apariția la Editura ACADEMICA BRANCUSI din Targu-Jiu a unui nou volum de versuri semnat, Liviu Dănescu.

Fiu al regretatului profesor Fănică Dănescu, personalitate de seamă a Comunei Crasna și talentat profesor de limba română, Liviu Dănescu a moștenit talentul și dragostea pentru frumos, calități pe care tatăl domniei sale le-a avut cu prisosință, după cum foștii elevi, printre care ne numărăm și noi, își mai amintesc.

Exercițiul scrisului, Liviu Dănescu l-a început încă din 2011, anul publicării volumului „Să nu uiți, Darie!”, o carte ce trădează sensibilitate și dorința de a imortaliza prin scris oameni și locuri

dragi și care se înscriu într-o adevărată geografie afectivă a poetului.

Volumul intitulat „Candelă” propune cititorului o reluare a unor motive și teme, dar și abordarea altora noi. Satul, dragostea, natura, familia sunt doar câteva dintre acestea. Ca un adevărat Captatio benevolentiae, și acest volum poartă în frunte o poezie dedicată regretatului profesor.

Multe poeme sunt dedicate unor oameni dragi, care i-au luminat copilăria sau adolescența. Impresia de familiaritate este susținută și de un topos sufletesc recurent-Foierag, Dealul Mare, Crasna.

O altă coordonată a cărții considerăm că este intertextualitatea. Filiațiile literare, modelele sunt Marin

Sorescu cu al său „La lilieci” sau Nicolaie Labiș.

Cartea surprinde prin ineditul exprimării, prin lejeritatea cu care autorul mănuiește elementele de prozodie, dar mai ales prin aluziile la mitologie sau la literatura universală, aluzii ce trădează o vastă cultură generală.

Un astfel de poem inedit prin mesajul său este „Extaz” - din care vom cita în continuare.

Fiorii ancestrali străbat
Străfundurile-ce foneme!
Năvalnic, în talazuri bat
Inimi, ca rame la trireme...

Prof. dr. Otilia GIURCA

PROFI LA NOVACI

Am început să „mirosim” a oraș. Oricât ne-am zis noi orășeni, tot cam de la țară eram până nu demult. Chit că voi fi acuzat de părtinire, trebuie să dăm Cezarului ce este al Cezarului. În ultimii ani, Novaciul s-a schimbat foarte mult. Au dispărut gardurile din spațiul dintre Primărie-Casa de Cultură-Policlinică, amenajându-se o frumoasă piață, cu multe spații verzi, favorabilă desfășurării unor evenimente cultural-artistice, au fost asfaltate o grămadă de străzi, au fost amenajate trotuare și parcuri, s-a modernizat spațiul din zona Pieței, etc.

S-au înființat magazinele Diana, Euromarket, foarte bine aprovizionate și cu prețuri accesibile.

Iată că din 17 noiembrie avem la Novaci și o unitate comercială de prestigiu - PROFIL. Magazinul Profi funcționează în fosta clădire a Oficiului P.T.T.R. Novaci.

D. Constantin

NOVACI - PUR ȘI SIMPLU

Un lung șir de ani m-au adus mereu în universul Novacilor. Faptul că m-am simțit întotdeauna ca și cum aș fi ajuns acasă poate avea o explicație prin aceea că, la doar o fugă de cal, la Bălcești mai exact, am petrecut o copilărie pe care o cred din ce în ce mai des ca aparținând visului, nicidecum realității, într-atât de fascinantă și incredibilă se re-naște de la o vreme în memoria mea.

Sau poate se datorează fabuloaselor călătorii, adevărate drumuri inițiatice, făcute apostolește, pe jos, urmând firul Gilortului înspre izvor și pendulând între dealurile și viile Bălceștilor, Pereștilor și Pociovaliștei

până când, în depărtare, ca o nouă Mecca, se arăta strălucind panorama tivită cu verde crud și albastru stelar a Novacilor de atunci. Era o cetate plutind în ceruri, franjuri de ceață ai zorilor estompând conturile și anihilând legăturile cu pământul înourat.

În mintea mea și, sunt sigur, a trăitorilor de-atunci unicitatea aceluia teritoriu nu consta în faptul că era sau nu oraș, că avea sau nu utilități ori dotări urbane. Novaciul era unic pentru că era oraș. Adică pentru faptul că Dumnezeu îi dăruise o aură civilizatorie profundă, predestinându-l să ființeze ca un centru sacru, integrator de valori materiale și

spirituale, atribuindu-i dramatica povară de a fi el însuși întemeietor de istorie și tradiție pe care să le răsfrângă mai apoi asupra întregii zone de influență.

Pentru că Novaciul nu a fost și nu este o simplă localitate de domiciliu ori de destinație. El are ceva inefabil care te împiedică să-l uiți, ceva cutremurător de celest care te împiedică să-l părăsești, ceva înduioșător de dulce-amar care te face mereu să revii și să trăiești, ca într-un basm al uitării de sine, întâmplări și senzații care nu sunt ale tale, - nu aveau cum să fie, pentru că tu te-ai aflat în permanență la zeci sau sute de kilometri depărtare -, dar care ard în tine de-o

viață, așteptându-și tot de o viață izbăvirea, din nu se știe ce pricini încă odată amănată.

Căci Novaciul este un spațiu al imaginării vieții netrăitev după canoane lumești, al vieții pe care ai fi dorit să o începi și să o sfârșești aici, în acest colț de lume în care existența nu poate fi măsurată decât în dimensiuni epice, pentru că oamenii și locurile au fost și rămân epice. Edenice, cu alte cuvinte. Adică veșnice. Definitive. Așa cum le-a vrut Dumnezeu.

Ion CEPOI

Urmare din pag. 3

POCIOVALIȘTEA

1494, dacă avem în vedere inscripția de pe crucea din lemn de tisă ridicată de Alexandru Ștefulescu în 1902 din altarul Bisericii Bătrâne din localitate, pe care era încrustat anul 1494 (vă leat 7002), cruce care a fost predată Muzeului Județean Târgu-Jiu și care, din păcate, a dispărut în anul 1916 când muzeul a fost pradat de ocupanți. Să fie oare anul 1494, anul primei atestări documentare a localității Pociovaliștea? Nu s-a putut afla până acum când a fost adusă crucea în vechea biserică din Pociovaliștea, deci nu este sigur că ea ar fi existat în biserică încă de la construcția acesteia. Și totuși, se pare că în pisania Bisericii Bătrâne din Pociovaliștea care ar fi existat până în anul 1927 când a fost refăcută, se menționa: „Această Sfântă biserică, în care se cinstește și se prăznuiește hramul Adormirea Maicii Domnului, a fost zidită în anul 1494, reconstruită pe aceleași temelii în anii 1832, 1855, iar acum s-a reconstruit din nou prin osteneala și cu cheltuiala enoriașilor acestei Sfinte biserici și s-a sfințit în zilele de Dumnezeu iubitorului Episcop D.D. Vartolomeu, fiind Protopop Sevastian Părvulescu, preot paroh N. Săftoiu, preoți N. Constantinescu și C. Bălăceanu, pensionari, în ziua de 13 noiembrie 1927”.

Iată că suntem puși într-o mare dilemă: când a luat ființă comuna Pociovaliștea?

Dacă Biserica Bătrână din Pociovaliștea a fost construită în anul 1494, lucru de altfel credibil, mai ales că în hrisovul din 3 mai 1549 (7057) este amintită biserica veche din Pociovaliște (... pe semnele vechi și drepte, în copacul roșu, la Cemna și apoi spre răsărit, pe Pociovaliște la piatră, despre biserica veche și iarăși de acolo în Gilort ...), atunci și localitatea Pociovaliștea exista la data construirii bisericii. La fel, se poate considera faptul că și crucea din lemn de tisă pe care era încrustat „vă leat 7002” a aparținut Bisericii Bătrâne din Pociovaliștea încă de la construirea acesteia.

Localitatea Pociovaliștea, comună independentă până la reforma administrativ-teritorială din 1968, era alcătuită din satele: Pociovaliștea, Huluba, Sitești, Bălani și Ghebani.

Huluba, sat așezat în partea de Apus a comunei Pociovaliștea, pe râul Aniniș, a făcut parte inițial din comuna Ciocadia, poate și din această cauză Cimitirul satului și biserica veche erau situate pe dealul dinspre Ciocadia. Din anul 1928, având în vedere distanța de Ciocadia și cea până în centrul Pociovaliștei, la jumătate, Huluba a trecut de Pociovaliștea.

În nord-estul comunei Pociovaliștea se găsește fostul Sat Ghebani, la rândul său compus din două

subdiviziuni: Ghebani din Deal și Ghebani din Vale. Prin Ghebani din Deal curge Gilortul de Apus, iar paralel cu el se găsește „Drumul Roșu” unde sunt așezați Ghebani din Vale. Drumul Roșu trece prin Dumbrava Hirișești, fosta Pădure a Statului. Se zice că în această pădure, în punctul numit Țapa era locul de execuție pe timpul lui Vlad Țepeș care a domnit în Țara Românească în anii 1448, 1456-1462 și 1476. Un domnitor foarte sever, vestit în luptele cu turcii, care obișnuia să-și tragă inamicii în țepă.

În Pădurea Hirișești, în locul denumit de atunci Țapa, ar fi avut loc o execuție (tragere în țepă), după care a plouat și a plecat sângele pe drum în jos. De atunci i s-a zis Drumul Roșu.

Pădurea cunoscută sub denumirea A Statului din Hirișești ar fi aparținut unei baroneze. Prin falsificarea unor acte, un anume Bălăceanu ar fi devenit moștenitorul baronezei. Pădurea ar fi fost donată Mănăstirii Dintr-un Lemn.

Tot din Ghebani din Vale fac parte și locuitorii așezați pe șoseaua Pociovaliștea - Novaci (D.N 67C).

Satul Ghebani, așezat pe Moșia Vlădoianu, a făcut parte din Comuna Pociovaliștea din anul 1908; până la acea dată a aparținut de Novaci.

Spre Răsărit de satul Ghebani, peste Gilort, aproape paralel cu Ghebani, se găsește Satul Bălani. Locuitorii satului Bălani au fost clăcași pe moșia postelnicului Negreanu. În satul Bălani, o porțiune de teren aparținea moșiei Vlădoianu, cunoscută sub denumirea de Cureaua Vlădoianu.

În fine, al cincilea sat component al fostei comune Pociovaliștea a fost Satul Sitești, cel mai îndepărtat, care până în anul 1908 a aparținut comunei Bumbesti - Pițic. De altfel, se spune că o parte dintre locuitorii satului erau clăcași pe moșia boierului Gheorghe Corșoreanu din Bumbesti-Pițic. Satul Sitești este situat pe șoseaua Pociovaliștea - Bumbesti-Pițic. Prin Satul Sitești curge Pârâul Bejenie care se varsă în Gilort la Pociovaliștea. Și tot în Satul Sitești se găsește locul „La Bordeie”. Despre Pârâul Bejenie și locul „La Bordeie”, se poate spune că sunt două denumiri care vorbesc despre trecutul istoric al satului Sitești.

Pârâul Bejenie este situat în vestul satului Sitești. Numele său vine de la sătenii care se refugiau în vremuri grele (de bejenie) în pădurea deasă pe care o străbătea pârâul; fuga sătenilor din cauza persecuțiilor sau asupririi.

La Bordeie este denumirea locului din satul Sitești, în pădurea prin care trece pârâul Bejenie și unde

s-ar fi așezat primii locuitori, ori se refugiau sătenii în caz de bejenie.

Un alt loc din Pociovaliștea cu semnificații deosebite este cel denumit Prescurice. Este locul în care se presupune că ar fi existat cândva o mănăstire.

În apropierea satului se află și locul denumit Prigonire. Se presupune că în acest loc, autoritățile luau măsuri represive împotriva celor care nu se supuneau ordinelor. Bătrânii satului Pociovaliștea spuneau că pe vremuri, în comună ar fi existat o cetate situată pe malul stâng al Gilortului, într-o poziție dominantă. Tot ei spuneau că ar fi fost locuită de tătari, de unde și numele de Tătaru pe care-l poartă și astăzi câțiva locuitori ai satului.

Spre nord de această cetate, tot pe malul stâng al Gilortului, în dreptul satului Bălani ar fi fost casa boierului Negreanu, stăpân al mai multor proprietăți, al cărui mormânt se găsește în Cimitirul Bisericii Bătrâne din Pociovaliștea.

Tot în Pociovaliștea, la răsărit de apa Gilortului și spre mieznoapte de biserică cu hramul „Sfântul Ioan Botezătorul” au existat „Pătule împărătești”, înființate prin Regulamentul Organic de către generalul Kisselef. În aceste pătule se depunea rezerva de cereale pentru anii în care producțiile erau slabe.

Fosta comună Pociovaliștea, așezată pe meridianul 23,35 și pe paralela 45,7, s-a învecinat la nord cu comuna Novaci, la răsărit cu comuna Bumbesti-Pițic, despărțită prin Râul Galben, la sud cu comuna Ciocadia, iar la apus cu satul Aniniș aparținând comunei Crasna.

Din punct de vedere administrativ, în fosta comună Pociovaliștea se afla Subprefectura Plasei Novaci-Amaradia, condusă de un anume Grecu. Acesta colecta banii strânși de percepții din Plasă. Reședința Subprefecturii era păzită de ostași călărași care duceau și aduceau ordine-depeșe.

Așa cum arătam mai înainte, Comuna Pociovaliștea a suferit diferite modificări. Dacă la început era formată din satele Pociovaliște și Bălani, rând pe rând i-au fost alipite satele Sitești, Ghebani și ulterior Huluba. Au existat diverse probleme legate de desființarea comunei și alipirea acesteia de Novaci, însă astăzi, orice pociovaliștean se consideră novăcean și este ancorat cu toate forțele fizice și puterea minții în edificarea în această parte a Gorjului a unei localități model pentru toate localitățile din jur, așa cum și-au dorit-o înaintașii noștri.

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Constantin DĂRVĂREANU, redactor șef
Nicolae VINȚANU, redactor șef adj.
Otilia GIURCA, redactor
Elena BASARABĂ, redactor
Tel. 0744 656 726, e-mail: darvareanu@yahoo.com

Ziar tipărit cu sprijinul
Primăriei
și Consiliului Local Novaci
și al obștilor de moșneni din Novaci,
Pociovaliștea și Cernădia.

Pre-press & print:

Tipografia
ProdCom

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
 Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
 Tel. 0253-212.991, Fax 0253-218.343
 E-mail: tipografia.prodcom@gmail.com

Tehnoredactare:
RODICA TEIȘI